

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Shod slovanskih časnikarjev v Pragi.

Veliki evropski reformator Napoleon, kateri je korenito proučil vsa diplomatska sredstva, ki vplivajo posredno ali neposredno na razvoj in utrdbo vzglednih držav, imenoval je časnikarstvo peto velesilo v Evropi. Njegov, vesoljne svetovne naprave prodirljiv čut uvidel je že tedaj, kaj zmore dobro organizovano časopisje na preobrat podrejenih uprav, od teh na kronovinski razvoj ter vladno smer, na jačenje narodne zavesti, na tesno spajanje vzajemnih čustev in idej med sorodnimi si rodovi. Da, velesila je časnikarstvo, s katero morajo računati najvišji državni faktorji, reorganizatorji in postavodajalci, ako je prišlo časnikarstvo do poslednje točke: spajati vzajemna čustva in sosedne ideje med etnografično sorodnimi narodi, delovati na vzajemni podlagi za prosveto celega sorodnega debla, postavljati se z združenimi močmi napram vsaki nakani narodnih sovražnikov in vladnih stiskalov. Teško pa je imenovati časnikarstvo posameznega rodu velesilo, časnikarstvo, ki deluje sicer v najboljšem namenu z vso požrtvovalnostjo in smrtnem naporom, pri katerem se vidi, da so zastavili poedini rodoljubi vse svoje duševne in gmotne sile, a vendar se žrtvujejo osamljeni, liki rje krt za hinavskimi razjedalci, toda sam je neopazovan, k večjemu zna ceniti posamezen lastnik neučudljivega zatiralca na svojem posestvu, posamezen pravimo, ker večina teh počaka ga rajši — z motiko, da lopne po njem. Tedaj ne le da ne znajo ceniti njegovo nesebično dobročiniteljstvo, ne da bi ga za njegov napor cenili ali po zaslugah negovali in branili, rajši mu založijo smrtno rano.

In tako boreče se časnikarstvo naj bi bila velemoč? Da, velemoč, nad katero si domišlja vsak poskusiti svoj bojni manever.

Tako se godi posameznemu slovanskemu časopisju, taka je peza slovenskega, hrvaškega, slovaškega, češkega in vseh ostalih slovanskih časnikarjev. Ni li to neodpustna zguba, zamerjati tako velesilo, katero si tako lahko zagotovimo v našo premoč, sovražnikom v strah! Stara, mogočna slovanska korenika pognala je več dovolj močnih panog, ktere se zovejo: Slovenci, Hrvatje, Srbi, Bolgari, Čehi, Slovaki, Rusi, Rusini in Poljaki. Vsaka teh panog dobila je svoj vrh, toda vsaka rase na drugo stran, bojuje se zase napram viharjem in zatiralcem, nobena si pa ne zmisli oprijeti se skupne podlage, one mogočne slovanske korenike, ki jim je dala življenje, ki jim isto vzgaja in napaja.

Slovanska vzajemnost je vse preveč le na jeziku posameznih idealnih rodoljubov, v praktičnem uvaževanju pa ima ista toliko puhlih pomislekov in obzirov, da ni skoraj nikjer še prodrla do korenike slovanskih debel.

Komu drugemu pa naj bodi povrjeno to sveto slovansko zblíževanje, ako ne našemu pisarnarju posredovalcu — javnemu časopisju!

Slovansko časopisje — glasila slovanskih narodov — primerjamo lahko bratom, ki služijo pod raznimi, med seboj sovražnimi gospodarji. V sebičnem namenu do gospodarja svojega, da ne zgubi njegovo naklonjenost, da ne zapade njegovim ovaudahom, zataji svojega lastnega brata pod sosednjim gospodom, dal mu bo preje trpko besedo ali broco, nego prijazno besedo, s katero bi izdal vzajemno čustvovanje. Proč s pomisleki v tem slučaju do gospodarjev in poveljnikov, sorodnost krvi pretrga naj vsake pomisleke do materijelnih ugodnostij! Naj se gospodarji med saboj videzno ali skrivno grizejo, mi storimo svojo dolžnost zoper nje, a v idejah obvarujmo si nespremenjena bratska čutila, vzajemna krvna načela za lastni razvoj, za duševno ravnotežje!

Kri ni voda!

Iz navedenih obzirov in narodne mlačnosti razvijajo se v slovanski književnosti mesto vzajemnih pojavov, hudourni prepadi. Naša slovanska književnost, naše časnikarstvo udalo se je več ali manj sužensko onemu gospodarstvu, na kojega ozemlju se je izcimilo. Ta gospodarski svet poedinih pa je obkoljen z plotom lastnih mu grbov, namazan z lastnimi mu barvami. Za to ograjo deluje slovansko časnikarstvo ter si nikakor ne upa pogledati k svojim bratom preko njega, v strahu, da ga ne zadene bomba „pan-slavizma“.

Avstrijski Slovani so si na književnem polju zgubljeni otroci jedne matere. Ne poznajo se, a se niti ne potrudijo se spoznati. Delujejo pač „vsak za se in vsi za jednega“, a ta jedni je nekdo drugi, nego „brat krvi“. Zajemajo rajši svoje nazore iz tujčevega vira, navdušujejo se na duševnih proizvodih tujega sosedja ter ga skušajo posnemati, brat Slovan jim je nepoznan tvor. Sovražnik, poznajoč naše slabosti, slika jim rodnega sosedja v kaktunjavajoči obliki kot barbara, ljudožrca — in ta mu rajši veruje, nego bi tvegati vzpeti se čez plot ter sam premotrivati, kakšen da mu je brat v mislih in dejanjih.

Ta naša nevednost in brezbriznost pa se nad posameznimi slovanskimi panogami kruto maščuje. Napada se vsako pleme posebej, krati se mu pravice ter se postavlja konečno od najvišjih faktorjev kot politično strašilo, kot nekak „exemplum terribile“. Nikdo se ne zavzema zanj, nikdo ga ne brani.

Da se ta naša narodna pregreha ozdravi, da se pogovorimo, kako nam je postaviti temelj za časnikarsko velesilo pri Slovanih, sklical se je letos na 19., 20., 21. in 22. rožnika shod slovanskih časnikarjev in književnikov v zlato Prago. Odzvalo se je dosedaj lepo število vseh

LISTEK.

Jubilejska razstava na Dunaji in naš cesar.

(Spomini z dné 7. maja 1898. Piše Sotelski.)

Deževne kapljice, ki jih je veter zanašal na okno moje sobice, zbudijo me iz rahlega spanja že zarana. Pokukam izpod tople odeje ter gledam na okno: ravno se jame daniti, a nebo je temno prepreženo s črnimi oblaki, deži curkoma. Očesa ne zatisnem več. Rojijo mi vznemirjajoče misli po glavi o velikanskih pripravah na Dunaji za današnji dan prilično sijajne otvoritve jubilejske razstave tam v rajskem „dunajskem praterju“, koje sem se že tako veselil, misleč si: moj up je šel po vodi. Koliko zvestih državljanov in podanikov, ljubečih našega presvitlega vladarja in proslavljajočih njegovo petdesetletnico, oziralo se je takrat kakor jaz trepetajočim srcem proti nebu, da se nas — usmili. In glej! jedva se pripravim na pot, nebo nas usliši, zvedri se in dobrodošel veter posuši kmalu ceste in pota. Bil je lep pomladanski dan, in vseživljajoče solnce s svojimi zlatimi žarki poveljuje vso

krasoto naravino, oznanujoče nam: danes je dan proslave!

Kako nespametno bi pač bilo, ako bi človek ne porabil take prilike, ki se več ne povrne v življenji. Napotil sem se torej tudi jaz s svojimi drugimi prijatelji v carsko mesto, da se razveseljujejo i naše oči izvanrednega slavlja, ter dajemo duška svojim srčnim čutom, kličeči visokemu jubilantu slovanski: „Živio“.

Ne vem, kod bi te vodil v mislih, dragi bralec, cenjena bralka, da bi ti mogel prav pred očiti zunanje lice dunajskega mesta na dan otvorjenja jubilejske izložbe? Popisati Ti tega ne morem, mogel bi Ti le pokazati. Ceste, ulice in trgi so bili v nedeljski, prazniški opravi; kamorkoli se obrneš, oko se Ti ne more nagledati veličastnih dekoracij.* Najlepše so bile seveda ceste, po katerih se je vozil cesar do razstave. Hodili smo po „drevoredih“ samih „majnikov“. Brezbrojne zastave plapolajo mogočno v bližini, ako se pa ozremo po dolgi ulici, igra se vetrič ž njimi kakor z metuljčki, a končno izginevajo v daljavi našim radovednim očem. Raz okenj visé preproge, balkoni so vsi preoblečeni z najdražjimi tkaninami; o koliko bogatije vidi danes

* Olepšava, okrasje, nakit.

Tvoje oko s ceste, ki jih moreš videti le o takem vseavstrijskem slavlju! Dražestno ženstvo in gospodiči so gledali mirno in zadovoljno z okenj drvenje in vrvenje na široki cesti, a mi smo se rinili in rinili skozi ogromno množico, pa imeli smo potrpljenje drug z drugim, vsi smo bili vselega srca. Ušesa bila so polna šumenja in ropotanja, društvo za društvom korakalo je z zastavami in godbo mimo nas, da nismo vedeli, kaj bi gledali, kaj poslušali, pravi „kaos“ velikomestnega gibanja o takih prilikah, kakor si ga moreš le misliti! Vsako dete vedelo je pa, komu je vse to namenjeno. Da, vedela je vsa Avstrija, koja je bila zastopana iz vseh kronovin po svojih najrazličnejših društvih, da pokaže cesarju, kar mu je dolžna kot skrbnemu vladarju, ki je očetoval vsem avstrijskim narodom dolgo vrsto petdesetih let, plodonosno delujoč s svojo cesarsko veljavo v prid svojim podanikom; zato pa je donelo iz toliko in toliko grl hvaležnih domorodcev navdušeno:

„Bog ohrani, Bog obvari
Nam cesarja, Avstrijo!“

Prihiteli smo do mesta, kjer so Ti na ogled krasne stavbe razstave, ki jo otvori cesar sam ob treh popoldne.

slovanskih časnika v Avstriji. Kako se te vzajemne velesile boje nasprotniki, povejo nam njih tarnajoče nasprotovanje in zlobni napadi. Smemo se nadejati, da bo imelo to posvetovanje blage nasledke za slovansko bratovsko vzajemnost, da bo to krepka mobilizacija zoper naše duševne in telesne tlačitelje; nadejamo se pa tudi, da se bodo taki shodi ponovili, dokler ne stoji naše časnika nepremagljivo za praporjem: Vsak záse, a vsi za našo skupno slovansko bodočnost!

Petdeset let po trnjevi poti.

II.

A ne samo večji narodi stare naše Avstrije čutili so težo takratnih razmer, tudi manjši in gledé na omiko bolj zastali, bili so do skrajnosti nezadovoljni. Da, o njih se more reči, da so nosili dvojno breme. Na jedni strani jih je žulilo obupno stanje pred revolucijsko Avstrijo in koliko dni jim je še ona dopuščala životari, tlačili in ugonabliali so jih med njimi se naseživša gospoda „plave krvi“ ter sovražno in često neverjetno nevedno uradništvo.

Smemo se li torej čuditi, da je tudi mali naš narod z veseljem pozdravil burno nastopivšo „pomlad narodov“, da so se tudi naši prvoboriteli navdušeno oklenili takratnih ves omikani svet bučečih idej? Komaj je dospela vesela novica o svobodi v naše doline, že so jeli naši narodni možje in vodje delati načrte, kako si ustvariti boljše, srečnejšo bodočnost.

Ko se je konečno dognalo, da ne gre podrežati stare naše domovine — Avstrije — veliki nemški državi, temveč, da jo je preosnovati na podlagi narodnih skupin, tedaj so se spomnili tudi Slovenci nekdanje svoje samostalnosti. Skupno so sestavili načrt za združenje vseh pokrajin, po katerih stanuje slovenski živelj, v jedno celoto z imenom „Slovenija“. Slovenija naj bi se v bodoče imenovala skupna dežela v avstrijski državi, katera bi obsegala vse raztresene betve slovenskega naroda. Slovenija naj bi si bila lastna gospodinja na svojih tleh v narodnostnem, političnem in gospodarskem oziru — z jedno besedo samostojna v okviru monarhije.

Toda dočim se je zahtevam družih večjih narodov avstrijskih več ali manj ustrezalo, prezirala je reakcijska vlada s pomočjo nemških in mažarskih šovinistov naše opravičene prošnje in zahteve. Našim potrebam so se tedajni mogotci porogljivo posmehovali in nam le tu pa tam vrgli kako drobtinico v začasno tolažilo. Od leta 1848. pa do današnjega dne vleče se kakor rudeča nit po naši zgodovini želja po združenju vseh Slovencev. Želja rečem, in želja ostane že vedno, dokler bo vladal po Avstro-Ogrski sedanji duh centralizacije in prevlade nemške in mažarske silovitosti in krivičnosti.

Čitajoč našo zgodovino minulega polveka, vidimo na svojo žalost, da so nam naše nade več ali manj splavale po vodi, zapazimo takoj na prvi pogled v krutem polstoleja trajajočem

boju več prevar nego vspehov. Nikakor pa ne smemo te okolnosti pripisovati na rovaš nestanovitnim vladam in njihovim vsakodobnim prvržencem, nevspeh našega boja je tudi posledica naše politične nezrelosti in otrplosti ter lastne nam nesloge.

Res je, da bi še ne imeli danes svoje toli zaželjene Slovenije, ko bi imeli tudi vse dobre lastnosti. Nihče pa ne dvomi, da bi bili v tem slučaju mnogo, mnogo bliže svojemu smotru, kakor smo dandanes, ko se sme reči, da smo tam, kjer smo bili leta 1848.

Slovensko ljudstvo v svoji skupnosti je politično še nezrelo; ne zaveda se še ali prav nič, ali pa bore malo svoje skupnosti. Kako se delajo še dandanašnji razlike zlasti med Kranjci in Štajerci, znano je slehernemu dovelj. Pa ne samo to. Niti narod v jedni kronovini ni jedin in pripravljen za skupen nastop. Seveda ne zaveda krivda toliko njega kot takega, kolikor naše razumnštvo, ki le prevečkrat zanemara svoje dolžnosti in pozablja neredko vezi, ktere ga vežejo s prostim narodom. Niso redki narodnjaki, ktere loči tak prepad od prostaka kmeta, kakor nekdanjega viteza od svojega podložnika. Posledica temu je nevednost našega seljaka in delavca, in nezaupnost njegova v poklicane voditelje. Dremajočemu ljudstvu po nekterih krajih naše „Slovenije“ pridružili so se nekdanj navdušeni in delavni narodnjaki, prepustivši polje za narodno delo mlajšemu pokolenju, vživajoč sedaj brezbržno sad truda mladih let. Oni so liki suha veja na zelenem drevesu. Če pustimo raznovrstne renegate in v narodnem boju onemogle ter se ozremo po zvestejših in delavnih močeh, moremo jim sicer priznati gotovih zaslug za narod, vendar pa lahko rečemo, upoštevši vse težkoče in ovire, da bi bilo marsikaj boljše da so složni, da so odločnejši in ne tolikrat malenkostni.

Naj se mi ne očita kak slab namen, naj se tudi ne sklicuje na „politično“ prirodu, ki ne dela skokov, ampak napreduje korakoma; istina je in ostane — Slovenci smo v obilni meri za krivili svojo usodo. To pa nas naj ne ovira pri bodočem delovanju, temveč učimo se iz naših napak, odstranimo jih še za časa, vzdignimo še višje naš belo-modri-rudeč prapor in nosimo ga pogumnejše v boju za naše pravice, za našo samostojnost, da proslavimo bodoče petdesetletje v združenji „Sloveniji“, v kateri se bomo mogli zares smatrati kot jeden pastir in jedna čeda.

(Dalje prihodnjič).

Nemški valovi ob slovenskih obalah.

„Nehajte Slovenci podpirati nemške in laške trgovce, obrtnike in podobne kroge, pa bodo krotki postali proti vam kakor — sestradana zverjad!“ — Ta izrek smo čuli iz ust starega preprostega moža slovenske korenine, in — resničen je! — Če hočemo Slovenci pri sedanjej

rastočej bojevitosti nemštva in italijanstva z uspehom odbijati udarce, ki nam jih v Avstriji in Ogrske namerjata imenovana dva naroda, potem moramo previdnejše se obnašati, odločnejše nastopati, pa zagrabiti tudi za zdatnejše orožje, nego smo je do zdaj rabili proti njima.

Naš narodni ponos in samozavednost ne smeta več tičati le v naših nedrjih liki vijolica v grmičevji, temveč na dan ju moramo spraviti, ven — v boj zoper imenovana sovraga, v boj moramo stopiti proti njima „viribus unitis“: s tisto vneto hrabrostjo kakor slovanski naši bratje — Srbi, Bolgari in Črnogorci nekdanj proti divjemu Turku! Napovejmo boj divjajočemu nemštvu in italijanstvu povsod kjer smo z njim v čžej zvezi, osamosvojimo se od teh ljudij enkrat za vselej, da pokažemo svojo moč nad njimi!...

Mi lahko doma krotimo prenasitenost in ošabnost naših sovražnikov. Do zdaj smo jih podpirali, prav lahkomisljeno podpirali, in zrased jim je visok greben. Na Dunaji sicer rogovilijo nemške politične korifeje, doma naj se te vrste ljudi radikalno pana. Kjer so trgovina, obrt in ostala večja ali manjša podjetja v rokah Nemcev in Italijanov, tam od zdaj zanaprej ne dajmo tem ljudem ne krajcarja skupiti. „Kdor ni z nami, je proti nam!“ Sovražnika pa je pravi greh podpirati! — Povsod nam napovedujejo ti nemški in lahonski ljudje brezobziren boj, povsod nam poklekujajo s koleno in kostmi na prsi, da bi nas udušili, kakor se uduši slabotna žival; in ta boj ni brezuspešen, ne, ne! Ti divjajoči politični valovi se sicer zdaj še z malim uspehom zaletavajo v slovensko obrežje in trde skale, toda te valove lahko ukrotimo, če nehamo Slovenci nositi svoj denar v nemške zavode, društva, prodajalnice in zasebne — blagajnice! Kupujmo blago in druge potrebščine raje od zunaj, od naših slovanskih (hrvatskih, čeških ali poljskih) tvrdk in tovarn, dobimo je istotako ceno in trpežno. Nemcu in Italijanu pa obrnimo hrbet, pa naj je na videz še tako prijazen in miren proti nam. Mi moramo pokazati tem tujcem, da se zavedamo svoje moči, in da se znamo osamosvojiti, in da nismo odvisni od njih. S tem jih bomo ukrotili in prisilili do spoštovanja. Potem bodo tudi njih politični voditelji in ščuvalci zvedeli, da politična ošabnost še ni merodajna za odvisnost in obstoj slovenskega naroda v Avstriji, marveč slaba posledica in hud udarec za tiste nemške ljudi, ki imajo take poslance, in ki se — od nas živé!

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

(Vse občinske in druge urade,) ki vložijo na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo na Dunaji prošnje za slovenski poštni pečat, za dvojezične tiskovine itd. opozarjamo dodati k prošnji še sledečo točko:

Stali in stali smo ter čakali nestržno tre notka najsičajnejšega, ko se pripelje vladar. Gledali smo, kako so se vrstile kočija za kočijo ter drvéle proti svojemu cilju, a še bolj so nas zanimali tisti, ki so sedeli v njih. Bila je to najodličnejša gospoda, visoki dostojanstveniki, zastopniki tujih vlad v značilnih nošah, razni aristokrati v civilnih oblekah in v bliščočih uniformah s svojimi rodbinami itd. Kar preneha to prej nepretrgano drvenje ekvipaž, nastane neka čarobna tišina in tihota, vsi zremo nepremično v jedno stran, od koder smo pričakovali visokega jubilanta. Nenadoma zaslišimo od daleč veliki šum, ki se nam je bližal vedno bolj in bolj čez zeleni prater, naglo kakor nevihta, in kmalu razumeli smo, ko se nam približa, kaj to pomeni: cesar peljal se je že, in ogromne množice udanega ljudstva pozdravljale so ga z gromovitimi pozdravi, godbe ubirajo po vrsti, kakor so razpostavljene, njegovo himno, vrste okoli nas jamejo se gibati, pozdravljajoči glasovi približujejo se bolj in bolj, in kar se prikaže izmed drevja na gladki cesti jezdec, za njim dva para vpreženih konj s cesarjevo kočijo. Kako maha vse in goreče pozdravlja svojega cesarja, stotere in storere zastave povesejo k tlom, a cesar od-

zdravlja na vse strani ljubeznjivo in ginljivo zbranemu ljudstvu. Bil je v maršalski uniformi.

Nalogo vojakov prevzeli so to pot dosluženci (veterani), ki jih je bilo po poročilu nad 12 tisoč, in pa oddelki požarnih bramb iz vseh kronovin, kar je napravilo na vsakega prav ugoden, prijeten utis.

Ne proslavljamo pa to leto le petdesetletnice vladarjeve same na sebi, ampak proslavljamo tudi delo in napredek, ki ga je provzročeval in pospeševal naš miljeni vladar! Plastiški, izrazovito in resnično kaže Ti to razstava, ki bode zanimala ves obrtniški, gospodarski, umetniški, znanstveni svet, kojemu predočuje živo razvoj različnih strok tekom zadnjih petdeset let. Vidimo jasno, na kateri stopinji smo bili pred 50 leti, na kateri smo zdaj, bodri nas in kliče nam pa ob jednem, da stopamo zvesto z napredkom, omiko in obrazbo: „Naprej!“

Prišel je k slavlji tudi neki sivolasi starček z Zgornjega Štajerja, bivši vojak, ki pa že v vrsti ni mogel več stati z bok oslabelosti; hoteli so ga torej spraviti kam v zavetišče. A mož se zopet zravna ter se čvrsto brani, govoreč v svojem narečji, da hoče, predno umrje, še enkrat pozdraviti svojega gospoda in vladarja, kateremu

je v mladih letih sam služil kot zvest vojak. Dobrega moža so seveda pustili, in temu se je iskrena želja vresničila.

Ginljiv prizor bil je tudi na drugem mestu. Ko se pelje cesar mimo, skoči nenadoma iz vrste neka stara ženica proti cesarjevemu vozu ter vrže vanj veliko pismo. Prestreže ga cesarjev adjutant, a voz drdra enakomerno dalje. To žensko so prijeli ter jo popraševali po imenu, a zavrnila jih je na kratko, češ: moje ime ima že presvitli cesar v pismu! Sirota gotovo trpi hudo nadlogo in bedo, in tisto pismo bilo je menda prošnja. Zgrabi jo pa srčni krč, in ubožico so morali spraviti v varstvo in oskrbo.

Cesarja gledat prišla je tudi neka revna osemletna deklica s svojim očetom. Ta je pa tako rekoč pozabil na svojo hčerko, ki je revica zastonj poskušala prodreti z glavo goste vrste ljudij. Kar pristopi neki višji častnik, ki se mu je deklica usmilila, vzdigne jo na svoje rame, ravno ko se je cesar peljal mimo, rekoč ji: „Ali vidiš svojega cesarja?“, na to je blagi gospod takoj izginil, da se mu deklica niti zahvaliti ni mogla.

Junaško delo je pa storil neki človek v noči od sobote na nedeljo, za katerega pa še

„Podpisani občinski urad vlaga to prošnjo naravnost pri visokem c. kr. trgovskem ministerstvu iz tehtnega razloga, ker je c. kr. poštno in brzajavno ravnateljstvo v Gradci v mnogih slučajih jednake prošnje takorekoč odbilo in je v svojej znanej pristranosti odločilo, da se bode dal še le tedaj napraviti dvojezični pečat, kadar se nemški obrabi; ker so navadno ti nemški pečati še dobri, bi morale dotične občine čakati najmanj 20 let za jednakopravnost slovenskega jezika v c. kr. poštne uradu; zato se obračamo do vis. c. kr. trgovskega ministerstva za postavno zajamčeno enakopravnost našega jezika v našem c. kr. poštne uradu.“

Ako dobi ministerstvo mnogo taci prošnji, bode moralo v osobju poštne in brzajavne ravnateljstva v Gradci izvesti izpremembe ustrežajoče tudi potrebam našega národa, in v Gradci bodo takoj čutili, da se Slovenec ne da več tako tlačiti kakor se je žalibog do sedaj povsod godilo.

(Iz področja c. kr. poštne uradov) v Jurkloštru, Zidanemmostu, Celju, Ljutomeru, Št. Lenartu v Slovenskih goricah, Laškem trgu, Ivanjih in Štoreh, kjer smo dotične občinske urade pozvali uležiti prošnje pri vis. c. kr. trgovskem ministerstvu za slovenski poštni pečat itd., še nemamo nobenih poročil, da bi se bilo že kaj onde v tej zadevi ukrenilo. Samo občinski urad Ponikva je že uležil jednako prošnjo. Slovenci smo počasni kakor polži! Ponujal nam slovenskih napisov in poštne pečatov nikdo ne bode! Ganimo se torej!

(Občina Svetina) je prošena pridružiti se občini Teharje in občini Sv. Lovrenc pri Prožinu ter uležiti na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo na Dunaji v slovenskem jeziku pisano prošnjo za slovenski poštni pečat, za slovenske poštne vrednotnice, tiskovine itd. in za slovenske napise zunaj in znotraj c. kr. poštne urada v Štoreh. Te tri občine so kompetentne vložiti tako prošnjo, kajti vse tri spadajo v področje imenovanega poštne urada. Občina Svetina je štela za ljudskega štetja 1890. leta 546 prebivalcev (sedaj približno 580), kateri so vsi brez izjeme Slovenci. Občina Teharje 1823 prebivalcev (sedaj približno 1870) med katerimi je samo eden Nemeč, a občina Sv. Lovrenc pri Prožinu 1002 prebivalca (sedaj približno 1040), kateri so vsi brez izjeme Slovenci in torej zahtevajo, da se dá slovenskemu jeziku v poštne uradu popolna postavna veljava.

Celjske novice.

(Umrla je) dne 9. t. m. gospa Marija Ullepitsch pl. Krainfels, udova prvega kranjskega dež. predsednika v Ljubljani in mati predsednika okrož. sodišča v Celji dvornega svetnika Rudolf Ullepitsch pl. Krainfels. N. p. v. m!

(Za „Spodnještajarski jubilejski zaklad“) dovolil je sl. okrajni zastop v Slov. Bistrici 600 kron, in sl. okrajni zastop v Ljutomeru 200 kron.

(Za „Spodnještajarski jubilejski zaklad“) so vplačali nadalje: Sl. trg Sv. Jurij n. j. ž. 100

zdaj ne vejo * Čisto na vrhunec jednega zvonika votivne cerkve** (ki ima, kakor znano, dva stolpa) pritrdil je 10 m dolgo in 2 m široko cesarsko zastavo z drogom vred na nerazumljiv način, in to v temi, ker bi ga bila sicer policija opazila sigurno. Piezati je moral deloma po žici strelovoda, deloma po zunanji strehi okoli 100 m visokega zvonika. Povod k temu dejstvu dajalo mu je gotovo patrijotično čustvo koncem velikega slavja otvorjenja jubilejske zastave.

Vrnil sem se s svojimi tovariši veselega, zadovoljnega srca domov ter sem napisal te vrstice, kar sem videl in slišal, z namenom, da vstrežem vsaj tistim, ki ne bodejo imeli priložnosti ogledati si jubilejske razstave, o kateri bodemo pa čitali v tem listu gotovo obširneje poročila, ker je važna še posebno gledé našega perečega gospodarstvenega, obrtniškega vprašanja. Da bi imela tudi dober vspeh v svojem dobrem namenu.

* Baje se piše ta mož Frankl, a njegova žena je zgotovila zastavo.

** Zaobljubna cerkev, zidana v spomin srečno prestane, znane smrtne nevarnosti cesarjeve na tem mestu.

kron; sl. okr. hranilnica v Slov. Gradcu 40 kron; sl. občina Gomilsko 20 kron; sl. posojilnica v Celju 1000 kron (drugi donesek poleg prej vplačanih 1000 kron); g. Rafael Krušič in Franc Babič, c. kr. orožni vodji v Poličanah á 1 krono; preč. g. Anton Rančigaj vikar v Celju 20 kron; preč. g. Ivan Kranjčič, kaplan v Celju 10 kron; sl. okr. zastop Slov. Bistrici 600 kron.

(Na korist „Katoliškemu podpornemu društvu v Celji“) priredi „Celjsko pevsko društvo“ v nedeljo dne 22. majnika t. l. v veliki dvorani „Narodnega doma“ veselico z naslednjim vspehom: 1) M. Hubad: a) „Ljubca povej, povej“, b) „Je pa davi slanica padla“, poje mešani zbor; 2) M. Hubad: a) „Stoji stoji tam Beligrad“, b) „Zmiraj vesel“, poje moški zbor, 3) „Berite Domovino“, vesela igra v enem dejanju, 4) dr. Ipavic-Schwab: a) „Tam za goro“, b) „Mrak“, udarja tamburaški klub „Celjskega Sokola“, 5) Telovadsko atletske produkcije, izvajata gg. M. Benčan in Zabukušek, 6) M. Hubad: a) „Bratci veseli vsi“, b) „Luna sije“, poje mešani zbor. Začetek veselice ob 8. uri zvečer. Vstopnina: Sedeži I. in II. vrste 1 gld. III. do V. vrste 70 kr. VI. do IX. 50 kr. Sedeži na balkonu 80 kr. Stojišče 30 kr., dijaške in garnizijske vstopnice 20 kr. Preplačila se z ozirom na dobrodelni namen hvaležno sprejemajo. Vstopnice prodaja tvrdka Dragotin Hribar ter se dobivajo iste na dan veselice od pol 8. ure zvečer naprej tudi pri blagajni. Kakor že zgoraj omenjeno, pripade čisti dobiček „Kat. podpornemu društvu“. Podpore prepotrebno društvo ima blagi namen, podpirati našo revno, a pridno šolsko mladino. Kar je vsem Slovencem družba sv. Cirila in Metoda, to je za naše lokalne razmere „Kat. podp. društvo“, ktero pa potrebuje v dosego svojega blagega namena v prvi vrsti gnotne moči. Gotovo je torej vse hvale vredno, da se v ta namen prirejajo veselice ter se tako odboru „Kat. podp. društva“ olajšuje vršiti svojo nalogo. Da je pa naša šolska mladina podpore potrebna, o tem nihče ne dvomi, kdor pozna naše razmere, kajti ravno to društvo marsikateri pridni in bistri glavici omogoči šolski obisk.

(Tožbo zoper državno upravo.) V dopolnjenju, oziroma v popravljenju poročila v zadnji številki „Domovine“ od 6. maja t. l. navajamo še, da je g. Andrej Presker dobil, ko so ga odpustili iz orožniške službe sicer odpravnino, enkrat za vselej 450 gld. ali s tem zneskom ni se mogel zadovoljiti, ker je imel pravico zahtevati pokojnino. Ko so bile prošnje za pokojnino zastonj, vložil je konečno po g. dr. Ivanu Dečko, odvetniku v Celju tožbo zoper avstrijsko državo, oziroma ministerstvo na državno sodišče. Sedaj pa, ko je ministerstvo za domobramstvo dobilo tožbo, se je isto takoj udalo, ne da bi čakalo obravnave, ter dovolilo g. Andreju Preskerju letne pokojnine po 168 gld. 75 kr. za ves čas sem počenši s 1. majem 1892, tako, da se istemu po odbitku vže leta 1892 prejetih 450 gld. odpravnine, izplača koj blizu 600 gld., zanaprej pa do njegove smrti še tudi letna pokojnina 168 gld. 75 krajcarjev.

(Klub biciklistov „Celjskega Sokola“) izvolil je na svojem letošnjem občnem zboru naslednje gg. v odbor: predsednikom dr. A. Praunseis, namestnikom P. Majdič, tajnikom Fr. Kranjc, blagajnikom Miroslav Zor, rednikom Iv. Spindler in Iv. Kobilca.

(Poskušen samomor.) Ferdinand Velsler, pešec 11. šotnije 87. pešpolka v Celji, doma od Sv. Roka pri Rogatcu, ustrelil se je dne 10. t. m. ob pol 7. uri zvečer v desne prsi zaradi prepira s svojim tovarišem v tukajšnji glavni vojašnici. Upati je, da vendar okreva.

(Cerkev sv. Jožefa) in samostan čč. oo. lazaristov s skromnim zeliščnim vrtom zraven, ne da celjskim Nemcem pokoja. V zadnji obč. seji vzprejel se je vsestransko sklep, da začne mestna občina tožbo zoper omenjen samostan, češ, da je zemlja, na koji stoji samostansko poslopje kakor tudi vrt okoli — mestna last. Ni nam sicer znano, pod kakšnimi pogoji je dobil samostan tisti košček zemlje, gotovo pa je, da je bila cerkvena oblast v to opravičena, sicer ni prav verjetno, da bi bila še le celjska vlada letos zagledala, da stoji samostan na njihovem zemljišču. Ta bojaželjnost naših Celjanov pa

ima seveda vse kje drugje svojo korenino, nego le v skrbi za varčno gospodarstvo mestne občine, ki je toliko deset letij živela brez tiste pedi zemlje vrh Jožefovega hriba.

(Mestna klavnica) celjska je že skoraj povsem zgotovljena; po kakšnem načrtu se je ista zidala, nam ni znano, ne poznajo načrta pa menda niti mestni očetje sami, ker šinilo je letem v glavo, ko je bilo poslopje postavljeno, odposlati dva strokovnjaka (jeden mesar, drugi zemljemerec) na mestne troške na Dunaj, Gmunden, Linc in ne vemo kam še vse, da proučita praktičen slog ondotnih klavnic ter potem primerjata, v čem so Celjani — „zavozili“. In res sta se ravnokar vrnila oba veščaka s potovanja ter izpovedala v zadnji občinski seji, da je stavba celjske klavnice — „total verhaut“ to je po domače: cela stavba je zidana po ničvrednih načrtih ter v ničem ne odgovarja dejanskim zahtevam. Pač nesrečno roko imajo naši očanci pri zgradbah, naj pa si bo ista „Waldhaus“ ali — „Ochsenhaus“. Kaj je tedaj bolj „plump“ nego naš ponosni „Narodni dom“.

Spodnještajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Mestnim vikarjem za Ptuj imenovan je č. g. Fran Moravec; č. g. dr. Martin Matek, profesor bogoslovja v Mariboru imenovan je kustosom škofijskega muzeja. Župnijo v Gotovljah oskrboval bo začasno č. g. M. Koren, župnik v Žalcu. Premeščeni so čč. gg. kapelani: Martin Kranjc iz Rogateca v Svičino, Štefan Pivec iz Rečice v Škale in Melhior Zorko iz Solčave v Rečico; kapelanom je zopet nastavljen č. g. Fr. Bratkovič, provizor v Rogatcu ravno tam. Umrl je v Gorici dne 3. t. m. č. g. Ivan Kurnik, bivši kapelan na Dobrni. Pokoj njegovi duši!

(Župnijski izpit) napravili so v Mariboru čč. gg. kapelani: Fr. Bratkovič, Fr. Kakuška, M. Lah, J. Menhart, Anton Mojzišek, Mat. Štrakl in Matija Vaupotič.

(Odlikovanje.) Polkovniku 87. pešpolka g. Guzeku, bivšemu poveljniku avstrijskega vojaštva na Kreti, podelil je turški sultan Medšidije red II. razreda ter tem načinom pripoznal slovenskim vojakom izvanredno pohvalo.

(Na Teharjih) bode „Kat. slov. politično društvo“ v nedeljo 15. t. m. počenši ob polu štirih popoldne v gostilni g. Ignaca Cajhena zborovalo, pri katerem se bode govorilo o sedajnem lovskem zakonu in o oddaji ob činskega lova v najem.

(Smrt.) Iz Gomilskega se nam piše: Včeraj je umrl bivši dolgoletni župan Grajske vasi ter upravni odbornik „Južnoštajerske hranilnice“ v Celji Gašpar Šorn. Pokojni bil je odličan in zaveden narodnjak. Pogreb njegov, ki se je vršil v ponedeljek 9. t. m. bil je sijajen dokaz, kako je bil čislán in spoštovan blag in delaven mož. Blag mu spomin!

(Drevesnice v spomin cesarjeve 50letnice.) Več občin v Spodnji Avstriji je že sklenilo v spomin cesarjeve 50letnice osnovati na svoje troške drevesnice, iz katerih bodo potem občani prejimali drevesa, ali zastonj, ali pa vsaj po znižanej ceni. Taki sklepi so res vse hvale vredni in so storjeni tudi povsem v smislu visokih želj Njih Veličanstva in mi naše slovenske občine opozarjamo, da te občine posnemajo, ter povsod tam, kjer še ni nikake drevesnice, sklenejo v ta spomin isto osnovati. V vinorodnih krajih pa se naj poleg drevesnice osnuje tudi še ameriška trsnica. To bode prebivalstvu mnogo koristilo in se bode tako gotovo veliko dobrega storilo, kar v prvi vrsti želi Njih Veličanstvo, naš presvitli cesar.

(Iz Poljčan) se poroča: V Marijno Celje bode tudi letos vozil vlak za slovenske romarje po posebno znižani ceni in sicer nekaj dni pred Veliko gospojnico. Odbor bode skrbel, da bode voznja še ugodnejša kakor lani. Romarji slovenski, shranite vsaki teden 10 krajcarjev, in lahko se potovanja udeležite. Natanjčnejši vzpored se bode pravočasno objavil.

(Poljčane) Tukajšnji narodnjaki sklenili so ustanoviti „Bralno društvo“ za Poljčane in okolico, ki bode že najbrž začelo delovati okolo sv. Cirila in Metoda. Tega društva je tako treba, kakor kruha. Zato možje na noge, združimo se!

(Bralno društvo v Studenicah) priredi v nedeljo 22. t. m. v gostilni g. Koropeca veselico s petjem in gledališko igro. Natančneji vspeled te veselice objavi se v prihodnji številki.

(„Bralno društvo na Frankolovem“) priredi v nedeljo dne 22. maja t. l. ob 3. uri popoldne v prostorih g. Dominik Bezenšek a društveno veselico s petjem, govorom in gledališko igro. Govoril bo potovalni učitelj g. Ivan Belé o zelenem cepljenju ameriških trt. Igrala se bo veseloigra „Svoji k svojim“. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, vabi tem potom najuljudneje predsednik.

(Učiteljska vest.) Mesto podučitelja v Jurkloštru nadomestuje vpokojeni ondotni nadučitelj g. Janez Belec.

(Nov trtni škodljivec) prikazal se je po nekterih vinogradih v Pišecah. Pojavila se je namreč neka neznana gosenica, ki odjeda popke mladikam. Vinorejci si morajo najeti delavce, ki pokončujejo ta mrčes od trsa do trsa.

(Od Kapele) se nam piše: Vinogradi letos jako lepo kažejo. Ob svojem času bodemo vinske trgovce na dobro našo kapljico opozorili, kajti doslej leži trgovina z vinom tukaj v rokah spekulantov in ljudstvo ne dobi primerne plačila za svoj pridelek.

(Izlet) napravili so dne 1. majnika pilštanski rodoljubi v družbi povabljenih Kozjanov na takozvane Pašence. Vrle pevke zapele so več primernih pesmic, kakor „Lepi maj“, „Zima minila“ i. dr. Za pogoščenje skrbela sta narodnjaka Supančič in Čizek, kakor gospa Supančičeva. Koristni so taki vzajemni sestanki zavednih sosedov.

(V Sakušaku pri Juršincih) imajo še tudi župana slovenskega pokolenja, a nemškutarskega mišljenja. Nad tem grdim madežem toži nam britko nek ondotni narodnjak. Škoda, da nam ne preostaja prostora ves, dokaj dovtipen dopis priobčiti. Za take spake v slovenskih občinah bil bi komaj dovolj — „neusmiljen Brivec“. Uraduje se baje v omenjeni občini le nemško, pri tem ima pa neki tudi gospa županja (!) vplivno besedo, ki kaj rada povdarja, da se slovenskim otrokom slovenščine učiti ni treba. Res obžalovanja vredna občina! Naša trdna vera pa je, da temu ne bo več dolgo tako. Zavedni občanarji ne bili bi vredni našega sočutja, temveč preziranja, ako si pri prihodnji volitvi ne izberó županom odločnega slovenskega možaka. Operite tedaj ta madež!

(Drevo ga ubilo.) Dne 29. m. m. sekal je blizu Ljutomeru posestnik Josip Saboti velik bor, pri padu pa se zvali deblo na njega ter ga ubije na mestu.

(Vabilo k spomladanski konjski dirki na Cveni pri Ljutomeru), ki se bode vršila v četrtki dne 19. maja (na Križevu) ob dveh popoldne. Tekmovati smejo 3 do 10 let stari, na Štajarskem rojeni in izrejeni žrebci in kobile, ki so v lasti kmetskih posestnikov. Vršita se dve vožnji in sicer: vožnja s prvenci, za koje so razpisana darila v znesku 420 kron vštévši en ameriški dvokoles (gyg) vreden 150 kron in ena ameriška dirkalska vprega vredna 50 kron. Druga je plemenska vožnja z darili v znesku 450 kron v gotovini. Pri vsaki vožnji je po šest daril. Vloga 6 kron. Naznanila je poslati M. Semliču, trgovcu v Ljutomeru, najdalje do 15. maja 9. ure predpoldnem. Poznejša naznanila se sprejemajo le s podvojeno vlogo. Žrebanje tistega dne ob 10. uri predpoldnem. Dirkalcem se svetuje, da se držijo reda. Pol ure pred dirko naj se zberejo v sredi dirkališča, da se jim porazdelé številke, po vrsti kterih naj se na, iz tribine dano znamenje nahajajo pri štartu. Vsak, ki bo oviral red, bo izključen od dirke in mu zapade cela vloga. Na dirkališči svira godba. Programi se bodo dobivali od 16. maja naprej pri trgovcih L. Semlič in Al. Vršič v Ljutomeru po 10 kr. Če bi bilo 19. maja že od jutra naprej slabo vreme, se vrši dirka v nedeljo 22. t. m. z istim vspeledom. Pojasnila daje g. Jože Mursa, predsednik dirk. društva ljutomerskega.

(Pogorelo je) v nedeljo dne 1. t. m. pri Sv. Lenartu v Slov. goricah poslopje posestniku Gregorju Simonič ter njegovim sosedom z vsemi pohištvu in živili. Zgorelo je pet poslopj, zažgali so baje Simoničevi vnuki, igraje se z užigalicami,

(Žalostna vest) se poroča od Št. Ilja v Sl. goricah. Dne 11. t. m. bila je občinska volitev v Cirknici; prodrila je nemškutarska stranka. Nemški listi grohotajo se ošabno, češ, to je maščevanje za slovensko zmago v Št. Petru v Sav. dolini. Celjski narodnjaki bi pri enaki nevarnosti v svoji bližini gotovo zastavili vse moči — opravičeno tedaj kličemo: „Mariborski narodnjaki, kje ste?“

(Ustrelil se je) v Mariboru dne 1. t. m. 67letni privžitkar Filip Petz, doma iz Selzthal. Bil je zapravljiviec in ko je vse pognal po grlu, pognal si je v glavo kroglo.

(Vodstvo južne železnice) obdarovalo je 23 delavcev, ki službujejo že 40 let v železnični tovarni na koroškem kolodvoru zunaj Maribora. Za slučaj onemoglosti obljubljena jim je tudi primerna pokojnina.

(Deželno nadsodišče v Gradci) dobilo je nedavno od pravosodnega ministerstva takozvani „uradni nos“. Znano nam je, kako ljubo je višjemu sodišču v Gradcu, kakor i okrajnim sodiščem po Slovenskem, ako se le zamorejo na kakšen način izmuzniti pri pripoznanju ravnopravnosti Slovincem. Po dolgi „muki“ zapomnila so si naša sodišča — vsaj po nekod, povsod seveda še ne — da imajo slovenskim strankam priskrbeljati izrečene sodbe v slovenskih prevodih. Kaj rada pa se naša sodišča tudi v tej naredbi „spozabijo“ ter pošljejo slovenski stranki le nemško razsodbo. Vse premalo odločnosti pa imajo take stranke, da se ne pritožijo takoj v vsakem takem slučaju. Da niso enake pritožbe vedno brezvspešne, pove naslednji slučaj: Neka slovenska stranka na Kranjskem vložila je bila v neki razsodbi priziv, ter dobila rešitev na istega samo v nemščini. Proti takemu postopanju pritožila se je stranka na pravosodno ministerstvo, ktero je „poučilo“ graško nadsodišče, da ima isto skrbeti, da se take razsodbe kakor prizivi iz slovenskih sodnih okrajev, rešujejo sicer v nemščini, a podrejenim sodiščem ukazati je, da prevedo iste v slovenščino ter dajo strakam slovensko pisane odloke. Upamo tedaj, da bodo storila naša sodišča svojo dolžnost v smislu omenjenega ukaza, ne da bi bilo treba istih za vsak posamezen slučaj urgirati.

Druge slovenske novice.

(Prihod prem. knezoškofa dr. Antona Jegliča v Ljubljano.) Iz Ljubljane se nam iz zanesljivega vira poroča, da pride vsled došlega obvestila novi knezoškof v Ljubljano dne 20. maja t. l. dopoldne ob pol 12. uri. — Pri sprejemu postavljen bo od južnega kolodvora do knezoškofijske palače ob obeh straneh ceste in ulic špalir.

(Nemških buršev čepice v varstvu — državnega pravdnštva in baron Heinove policije.) Iz Ljubljane se nam poroča 9. t. m.: V petek, dne 13. maja t. l. prične se pri deželnem sodišču ljubljanskem štiri dni trajajoča obravnava proti nedolžnim demonstrantom v ljublj. „Zvezdi“ na pustno nedeljo, zarad izzivajočih nemških buršev. Toženih je 20 oseb, vmes štirje dijaki. Vladni policijski nadkomisar Wratschko in državni pravdnik Jože Pajk si bosta pri tem junaškem činu pridobila lovorov venec, nekteri pa trdijo da tudi — kos blamaže. „Ja, Bauer, das ist was anderes!“

(Imenovanje predsednikovega namestnika pri deželnem sodišču v Ljubljani) se vleče kot trakulja od Dunaja-Gradca in Ljubljane. Dasi imamo v Gradci tri slovenščine zmožne nadsvetnike, v Ljubljani zmožnih mož za nadsvetnike, hoče se nam vendar usiliti take slabotne in razmeroma mlade juriste slovenščine le deloma zmožne, kot sta — ljubljanski drž. pravdnik Pajk in dež. sod. svetnik Schneditz. Slovenski drž. poslanci, kaj pa delate na Dunaji?

(Umril je v Ljubljani) občeznani trgovec Friderik Janez Soss. Rajni bil je pred leti duša raznim čitalničnim veselicam in zabavam. Društvo „Sokol“ in čitalnica ga gotovo ohranita v blagem spominu.

(Nadvojvode na Kranjskem.) Dne 7. t. m. bil je v Ljubljani nadvojvoda Evgen, dne 10., 11. in 12. pa je obiskal Krško, Kostanjevico in Novomesto nadvojvoda Rainer, vrhovni poveljnik domobranstva. Dne 8. t. m. prišel je na Bled nadvojvoda Josip Ferdinand, obedoval tam ter

odišel potem na Pokluko na lov na peteline, kjer ostane kakih deset dni.

(Židje v Ljubljani.) V Ljubljani bi se rad stalno naselil nek kramarski Žid kot trgovec, ki sedaj pohaja le ljubljanske sejmove. Ni se čuditi, da ga niso obupani Nemci naprosili, ker je znano, kako dobro služijo čifutski privandraci nemškutarskim in lahonskim nakanam. Slovenci se ga seveda odločno branijo ter se je naprosilo vse ljubljanske hišne posestnike, da nihče ne prepusti svoje strehe Židu.

(Dolenjska železnica) je imela dosedaj kaj neugodne zveze, ker je bilo treba potnikom vozečim se iz Ljubljane v Novomesto izstopati v Grosupljem. Sedaj pa uvedejo direktno zvezo, kar bo gotovo pospešilo promet in zadovoljilo občinstvo.

(V Kamniku) ustanovi občinski odbor v spomin cesarjevega jubileja mestno hranilnico.

(Posojilnica v Zagorji na Savi) imela je 1897. leta 336.596 kron 27 vin., leta 1896 pa 174.018 kron 2 vin., tedaj več v lanskem letu za 162.578 kron 25 vin. Čisti dobiček znaša 1619 kron 15 vin. Rezervni zaklad pa znaša 3040 kron.

(Himen.) Poročil se je dne 12. t. m. g. inženir Rajmund Lapaine iz Reke z gospodično Minko Lapajne, hčerko ravnatelja meščanske šole v Krškem g. J. Lapajne-ta. Mladim poročenem naše čestitke s željo, da bi bilo srečno na mnoga leta!

(Ustrelil se je) dne 8. t. m. v Kočevju načelnik ondotne orožniške postaje Ulrik Ambrožič.

(Trojna zlata poroka) obhajala se je dne 4. t. m. v Stopičah. Slavljenci so posestnika Janez Brkovec in Matija Kobe ter umirovljeni učitelj Florijan Kalinger. Vsi trije poročili so se 9. februarja leta 1848 ter imeli tedaj skupaj 71 let, a danes jih brojijo skupno 222 let; neveste imele so tedaj skupaj 53 let, a sedaj 206.

(Ubil se je) dne 25. m. m. pri Postojni 29letni Mat. Spilar. Med potoma v Narin padel je namreč čez 14 m. visoko strmino.

(Na Gosposvetskem polju) pri Celovcu našli so pri razkopavanju jako dragocene starinske reči, tako krasna, 33 kvadratnih metrov velika tla iz redko lepih kamenčkov zložena in z živimi barvami iz rimske mitologije slikana. Našlo se je tudi dobroohranjenih zlatih prstanov, rimskega denarja i. dr. Preiskovalno kopanje nadaljujejo vojaki, ki tudi branijo, da mnogobrojni radovedneži česar ne pokvarijo.

(Osebnostna vest.) C. i. kr. vojni kurat II. razr. v Trstu, č. g. Anton Jaklič, povišan je z 1. majnikom v I. razred.

(Trgovinsko sodišče v Trstu) ima sodno osobje, ki bi bilo ravno dobro kvalificirano za — Kalabrijo. Dne 4. t. m. vršiti se je imela pri istem neka razprava, koje zastopnik je bil dr. Gregorin. Razprava pa se ni vršila — ker ni umel nikdo pri sodnem dvoru slovenski. Pregovoriti in konečno prisiliti je hotel predsednik slovenskega odvetnika, naj vendar govori italijanski — nevesčemu sodišču na ljubo, ter še pripomnil, da ni najti v celem Trstu prisednika, ki bi znal slovenski! Taka gniloba pri c. kr. sodišču na slovenskem ozemlju raztogotiti mora pravično vsakogar. Ker ni dr. Gregorinu niti na misel prišlo udati se lahonskim ugodnostim, preložil je predsednik razpravo z razlogom, da člani sodnega dvora ne znajo slovenski ter treba vsled tega poiskati tolmača, kterega sedaj ni pri rokah; zapisnik pa se bo pisal tudi tedaj italijanski, naj se kdo napram temu tudi pritožuje! Odločno zoprstavljal se je tudi dr. Gregorin podpisati italijanski zapisnik. Zanašati pa se smemo, če pride ta slučaj v državni zbor, potolažil bo pravosodni minister interpalanta, da je bila to zopet le posamezna pomota — sicer je preskrbljeno za popolno jednakopravnost.

(Istrske posojilnice.) Italijanski in nemški časniki so se nedavno hvalili, kakor da bi bili Italijani te dni prvo posojilnico v Istri osnovali, namreč mal Raiffeisenov zavod tik Pulja. Kaj še! To je prazno hvalisanje. Istrski Slovani imajo že veliko let posojilnice v Koprju, Pulju, Podgradu in Pazinu. Osnovali so jih pa še v Voloskem, Buzetu in Medulinu. Snujejo se pa še drugod, n. pr. na Kvarnerskih otokih. Trda pa letos prede tem posojilnicam, ker je kmet vsled lanske

slabe vinske letine silno osiromašen. Posojilnice ne dobé dovolj hranilnih vlog, da bi mogle kmetom pomoči, kakor zaslužijo. Zato morajo same iskati denar na posodo, n. pr. posojilnice v Pulju, Pazinu, Voloskem. — Da so se pa nove posojilnice v Buzetu in Medulinu osnovale, dala je vlada 2000 gld. podpore.

Druge avstrijske novice.

(Jubilejno razstavo) otvoril je cesar sam dne 7. t. m. ob 3. uri popoldne na Dunaji. Takoj prvi dan obiskalo je razstavo nad 40 000 oseb. S tem je storjen pričetek jubilarnim slavnostim. Ker je upati, da porabi to redko lepo priliko tudi dokaj Slovencev, opozarjamo obiskovalce, da lahko obiskujejo za svojega bivanja na Dunaji čitalnico akademičnega društva „Slovenija“ VIII. Lederergasse 20 I. 5, k čemur jih vabi čitalnični odbor.

(Avstrijske delegacije) sestale so se dne 9. t. m. Predsednikom delegacij izvoljen je bil skoraj jednoglasno vitez Javorski, podpredsednikom pa grof Vetter. Nato izvršile so se še volitve v verifikacijski in peticijski odsek.

(Državni zbor) imel je zadnjo sejo dne 6. t. m. ter so se nato seje vstavile, ne da bi bilo zasedanje pretrgano in preloženo, ker tedaj bi se ne izplačalo ves ta čas počitnic poslancem na dan 6000 gld., kar bi bilo najbrž v škodo davkoplačevalcem. Prihodnja seja zna biti 2. junija, ali tudi pozneje, ali pa — letos sploh ne več. Poslanec naznanilo se bo svoječasno pismeno, kako pokaže parlamentarni barometer. — Omenili smo zadnjič, da je izmed brezštevilnih govornikov raznih strank v jezikovni debati dobil dne 4. t. m. besedo slovenski poslanec dr. L. Gregorec, da pojasni stališče Slovencev v imenu „Slov. krščanske zveze“. Z njegovo izjavo pa se niso strinjale slovanske stranke; slovenski listi strmijo nad njegovo kapitulacijo napram nemštvu, a celjski nemški listič se muhasto posmehuje. Sicer pa je res nedoumno, kako je mogel dr. Gregorec borbo 50. let tako preskočiti in vse to, za kar smo se borili in se še borimo, kot ničevno smatrati in nemštvu dati tako prednost. Trpkih izjav našega naroda o tem skoku nečemo priobčiti, omenimo pa, da je dr. Gregorec veliko izgubil na političnem ugledu, radi te nepotrebne izjave. — Govorilo je zadnja dva dni zasedanja mnogo poslancev v jezikovni debati, predsednik sklical je tudi vse predsednike klubov cele zbornice, da se sporazumejo v načelih, kako bi bilo izvesti dolgotrajno debato. Levica pa je ostala tudi to pot pri svoji trmi, naj se prekličejo jezikovne naredbe predno se sploh dogovor nadaljuje, ter da je o vseh jezikovnih predlogih skupno glasovati kot nujnih. Tu pa je bila stavljena desnici nemška past. Med vzprejetimi predlogi bil je tudi Steinwenderjev naj se jezikovne naredbe takoj razveljavijo. Kupili bi bili tedaj s kurami tudi — lisico. Možje na desnici so vendar nakano v začetku spoznali ter vsako tako dogovarjanje zavrnilo. Zadnji dan pa se je jezikovna debata nakrat pretrgala; poslanec dr. Verkauf je prišel z nujnim predlogom, naj se prekličje carina na žito za dva meseca, ker se je isto storilo tudi v Italiji, v Franciji in Španiji, da se zabrani lakota. Razven Dalmatinca Vukoviča in nekterih Židov, ni nikdo vstopil za to nujnost; baš, ker se je ta nujnost izcimila med Židi, bati se je, da bi odprava carine bore malo koristila trpečemu ljudstvu, nego židovski špekulaciji, ki bi si sedaj naročili brez carine ogromno žita za zaloge ter po žetvi vplivali na nizke cene domačim pridelkom. Vendar je poslala vlada svojega sekcijškega šefa v Budapešto, da prigovarja ogrski vladi v tem smislu. Ogrji pa nočejo do sedaj ničesar slišati o odpravi carine. Koncu zasedanja vložilo se je nekaj interpelacij, tako ona poslanca Spinčića o jezikovnem razmerju na Primorskem, ter poslanca Povšeta in tovarišev za zgradbo direktne železnične zveze Trsta po državni železnici.

(Sedajna večina državnega zbora) se boja v kratkem premeni, ker Poljaki omahujejo. Grof Dzieduszycki se je izrazil med poslanci, da Poljaki ustanove drugo večino in žrtvujeje uboge Slovence.

(Na Reki) je mažarska vlada zelo na slabih tleh; niti župana ne morejo več izvoliti. Dne

4. t. m. bil je tretjič izvoljen županom Majländer, ki je obekrat naravnost izpovedal, da nikoli ne priseže na krivične mažarske zakone; pri tretji izvolitvi se ga niti vprašalo ni več, nego guverner grof Szapary je razjarjen proglasil izvolitev ničnim, rekoč, da je to živ dokaz puntanja Rečanov napram vladi. Občinstvo pa je njegovo jezo le še netilo s tem, da je burno pozdravljalo Majländerja. Na Reki je mažarska vlada skoraj pri kraju z ugledom in razumom.

(Odlikovana češka poslanca.) Cesar je podelil red železne krone 3. vrste državnemu poslancu Karolu Adamek ter deželnemu poslancu Venceslavu Janda, očetu državnega poslanca Armina Janda.

(Mažarske šole na Hrvaškem.) Zarad mažarskih uslužbenikov ogrske državne železnice vrnila je mažarska vlada po vseh večjih mestih Hrvatske in Slavonije mažarske šole. Obiskovali so take šole do sedaj res le otroci omenjenih uslužbencev, kar se pa ne zdi Mažarom dovolj uspešno za pomažarenje. V Oseku spoznali so nakrat, da je sedajna mažarska šola premajhna. Zidati hočejo obsežno poslopje, a sprejemalo se bode vse otroke, kojih stariši želé mažarščino, ako tudi ne služijo pri železnici. Potreba mažarskih šol na Hrvaškem je tedaj ravno tista, kakor pri nas, ako se zbok vsake opekarne in oglarnice z italijanskimi ali nemškimi delavci, preustroji cela domača šola v utrakvistično, ako se celó ne vstanovi čisto nemška šola par prihajačem na ljubo.

(Ogrske delegacije) izvolile so si predsednikom Kolomana Szell, podpredsednikom pa grofa Julija Szapary.

Ogled po širnem svetu.

(Nemiri v Italiji.) Delavski nemiri posameznih krajev bili so v znamenje najbrž dogovorjene in pripravljene zarote, tako, da so istočasno napočile prave ustaje po celih provincijah. Res, da je prvotni vzrok glad stiskanih slojev. Ne-le da pobira država od žita visoko carno, prepustilo se je še občinskim upravam nalagati na moko in kruh občutno užitnino. V začetku se vlada ni dosti menila za take, tam že skoraj vsakdanje nemire. Izvestni prekucubi porabili so ljudsko bedo in nevoljo v ščuvanje zoper državne uprave. Še le krvavi izgredi z 1. majnikom opozorili so vlado na resnobo. Storila je takoj vse, kar je denarno propali državi storiti mogoče: odpravila je carino na žito, napravila državne pekarnice, kjer se je gladnemu ljudstvu za nizko ceno prodajal vojaški kruh ter poklicala cel letnik rezervistov pod orožje. Kmalu pa se je pokazalo, da to ne ozdravi več nastalih nemirov, ker so se isti prelevili že večinoma v politične smotre. Lombardija gotovo ni posebno izstradana pokrajina, a vendar so se godili najgrozovitejši spopadi v Milanu. Uporniki naskočili so več palač, iznosili drago pohištvo na trg ter napravili iz teh predmetov barikade proti vojaštvu. Spopadli so se z vojaki ter ubili jednega ritmojstra in ranili mnogo vojakov; seveda je tudi vojaštvo na raznih krajih postrelilo mnogo upornikov. Tramvaj-vozovi so razbiti ali sežgani, električna razsvetljava razdrta. Uporniki vstavili so celo vlake, misleč, da vozijo novo vojaštvo. V Milanu razglašena je nagla sodba ter poverjena vojaška in civilna oblast nekemu generalu, ki je takoj prepovedal razpošiljanje brzojavnih poročil, da svet ne zve o krvavem plesu v Italiji. Govori se, da je pobitih najmanj 200 upornikov. Ako še sploh ni prepozno, obrniti bo morala kraljeva vlada v Italiji svoje krmilo na drugo stran, opustiti bo morala vsako tekmovanje z ostalimi velemočmi za zunanjim ugledom in bliščem, ter se poprijeti edino le vzgoje in ozdravljenja podložnih svojih otrok.

(Na Španskem) se nadaljuje revolucijonarno gibanje po nekod tako silovito, da se morajo ustašem odmikati orožniki in policisti. Vzdržuje in podpihuje pa javno mržnjo do vladarske hiše takozvana „Karlistična stranka“, koje neposredni vodja je don Karlos iz vladarske rodovine, ki ruje zoper sedajno kraljico ter njenega nedoraslega sina. Poslanec Mella iz omenjene stranke zaklical je oni dan v poslanski zbornici pri pogovoru o položaju: „Gorje narodom, kateri so obsojeni, da imajo za vladarje ženske in otroke!“

Vladi prijazni minister Sagasta je zavrnil govornika jako ostro za ta klic. Obsedno stanje oklicano je že za premnoge okraje, pri vedno rastočih nemirih vpelje se najbrže po celem kraljestvu. Kraljica dobiva v tem obupnem stanju sočutke skoraj vseh evropskih vlad, to pa ji najbrže ne zagotovi obstoja na tronu.

(Špansko-ameriška vojska.) Pretekkel je cel teden po osodni bitki pri Manili, ne da bi bil došel nov glas o nadaljnem razvitku bojnih spletkarij. Niti o prvi vojni nismo imeli dolgo jasnega poročila, a tudi sedaj se moramo zadovoljiti le z ameriškimi poročili, ki pa niso kaj verojetna. Po teh poročilih ugonobila je ameriška vojska pred Manilo vseh 11 španskih ladij (to liko jih baje niti v zalivu ni bilo), nad 900 Španjcev je mrtvih, nekaj sto ranjenih, dočim je ameriško brodovje povsem zdravo ter ima le par ranjenih, a nikogar mrtvega. General Davey, ki pa je bil takoj imenovan admiralom, je sedaj jako oboževana oseba v Zjedinjenih državah; vrh laskavih pohval, poklonila mu je ameriška vlada častno sabljo in pravico ostati do smrti član kongresa. Na otoku Panay pa je prišlo zadnje dni do krvavega spopada med Španci in ustaši-domačini. Bilo je baje nad 4000 ustašev, od teh so pobili Španci 500 mož, vzeli mnogo orožja ter obsvobodili več španskih duhovnikov. Španci so zgubili 44 mož, med temi je jeden štabni častnik ter jeden podčastnik. Ves teden pa kroži špansko, kakor ameriško brodovje v neznani smeri. Razširila se je sicer zadnje dni vest, da je prišlo dne 7. t. m. do vroče vojne med španskim brodovjem iz Kapverdških otokov ter med ameriškimi pod vodstvom Sampsona na otoku Domingo blizu mesta Monte Christi. Cela vest pa temeljuje na poročilih tujih mornarjev, ki so slišali od dotične strani grom topov, ter videli drugi dan v bližini 17 ameriških ladij. Mogoče je, da sta se srečali le dve sovražni ladiji ter pričele medsebojno streljanje. Ameriška vlada zanaša se povsem mirno na splošno premaganje Španske ter si že računi, kaj napravi z Filipinskimi otoki, ter koliko bo zahtevala vojne odškodnine. Treba bo pa seveda še poprej računati tudi s špansko stalno vojsko na suhem.

Dopisi.

Ponikva. Večkrat se čita o Ponikvi in skoraj vedno kaj lepega in dobrega. Žal, da ni vse res tako lepo in dobro, kakor bi lahko bilo. No pa je že tako, človek ima svoje dobre in slabe, včasih pa tudi smešne strani. Tudi Ponkavljeni ne delajo izjeme, in nekteri izmed njih — njih število ni malo — delajo čast Višnjegorcem ali Lemberžanom. Evo ti čitatelj nekaj v dokaz!

Na zahodnji strani ponkovške vasi razprostira se takozvana „gmajna“, na kateri se obhajajo živinski sejmovi, kjer je nekdanje pokopališče, sedanji šolski vrt in kjer stavijo naši očaki novo šolsko poslopje podobno „kurniku“! Ostali svet rabi se dolgo let za pašnik, na katerega so gonili od nekčaj sosednji kmetje svoja mršava in krivonoga kljuseta, ne toliko zato, da se najedo nizke poteptane in povožene tratnice, kolikor zato, da zapusté za par ur zaduhle hleve in se navžijejo svežega zraka.

To „gmajno“ lastila si je občina, ki plačuje tudi od nje davke. Tudi je prepustila kos tega prostora za zgradbo nove šole. Zlajci pa se oglasi najstarija kmetov-veljakov, hoteči zabraniti že pričeto stavbo, češ, „gmajna“ je naša, pa naša. Prišlo je do pravde, v kateri je podlegla občina nasproti svojim občanom. Od precej velikih pravnih stroškov prisojena je polovica že itak zadoženi občini. Drugo polovico pa trpé tožitelji. Pa to še ni smešno. Tožniki so zajedno občani in so si tako nakopali nekoliko stroškov prisojenih občini in se tako dvakrat ugriznili. In če se še pomisli, da ves prepirn svet ni toliko vreden, kolikor znašajo troški, da so se pravdali za svet, kterega jim dejanski nihče ni jemal niti kratil, sme se pač reči, da so vredni nasledniki srednjeveških Lemberžanov. Nihče jim ni prej ne pozneje branil vežbati svoje „arabce“ za „dirko v mačkinji žalosti“. Pravdo so pričeli zgolj iz nevoščljivosti do svoje občine oziroma njenega, imenovanim „gospodom

Posojilnica v Celji.

Aktiva.

Bilanca za leto 1897.

Pasiva.

		gld.		kr.				gld.		kr.	
1	Račun inventarja: Stanje 31. decembra 1897 . . .	390	—	1	Račun deležev: Stanje glavnih deležev 31. decem-						
2	" posojil: Stanje 31. decembra 1897	1179996	26	1	bra 1897 . . . . . gld. 13 110 —						
3	" naloženega denarja v raznih den. zavodih:				Stanje opravičnih deležev						
4	Stanje 31. decembra 1897	156350	03		31. decembra 1897	28 393 —	41503				
5	" poštne hranilnice: Stanje 31. decembra 1897	1626	08	2	" hranilnih vlog: Stanje 31. de-						
6	" pro diversi: Stanje predplačanih ekspensar-			2	cembra 1897 . . . . . gld. 1.468.551-83						
7	jev 31. decembra 1897 . . . . . gld. 735 58			3	Kapitalizovane obresti za						
8	Stanje predplačane zavaroval-			3	leto 1897	51 947 38	1520499	21			
9	nine 31. decembra 1897 . . . . . " 468 63			4	" tekoči: Stanje pasiv 31. decembra 1897 . . .						
10	Stanje prehodnih zneskov 31. de-			4	raznih obresti in dividende:						
11	cembra 1897 . . . . . " 2 690 01	3894	22	4	Za l. 1898. predplačane obresti od posojil						
	" vrednostnih listin: Stanje 31. dec. 1897 . . .	101	70	5	Nevzdignjena div. od deležev 31. dec 1897				7010	06	
	" nerabljenih knjižic in tiskovin: Stanje 31. de-	400	—	5	" nagrad in podpor: Stanje neizplačanih pod-				1304	68	
	cembra 1897			6	por 31. decembra 1897				150	—	
	" raznih obresti: Stanje 31. decembra 1897			6	" vknjiženih dolgov: Stanje vknjiženega dolga						
	Zaostale obresti od posojil			7	na hiši 31. decembra 1897				230	—	
	Nevzdignjene obresti od naloženega de-			7	" splošne rezerve: Stanje 31. dec. 1897 . . .				6000	—	
	narja v raznih denarnih zavodih	6955	03	8	" posebne rezerve: Stanje 31. dec. 1897 . . .				101141	39	
	Nevzdignjene obresti pri poštni hranilnici	10	85	9	" dobička in zgube: Čisti dobiček leta 1897				13366	67	
	Za leto 1898. predplačane obresti od teko-										
	čega računa	728	40								
	Zaostale obresti od tekočega računa	305	96								
	" splošne rezerve: Stanje splošne rezerve na-										
	ložene na lastno knjižico št. 2696 31. de-										
	cembra 1897	6000	—								
	" hiš in zemljišč:										
	a) "Narodni dom v Celji:										
	Stanje vrednosti 31. decembra 1897	258197	12								
	Stanje vrednosti inventarja 31. dec. 1897	7271	76								
	Zaostala najemnina	932	86								
	Neplačana kupnina za stavbeni material	100	—								
	b) "Hiša v Graški ulici št. 1 v Celji:"										
	Stanje vrednosti 31. decembra 1897	37956	04								
	Vrednost hišnega inventarja	81	—								
	c) Stanje izdatkov za združbana zemljišča										
	31. decembra 1897	14	06								
	" blagajne: Gotovina 31. decembra 1897	30221	—								
		1726816	51						1726816	51	

Celje, dne 31. decembra 1897

Ta računski sklep z glavnimi in pomožnimi knjigami primerjali in v redu našli.

Za nadzorstvo:

Dr. Josip Sernek l. r.
(154) 2-1 ravnatelj.Lovro Baš l. r.
nam. ravnatelja.Fran Lončar l. r.
tajnik.Ivan Krušič l. r.
predsednik.Fran Ogradi l. r.
ud nadzorstva.

Popolni vseh uradno potrjen!

Polysulfín

je najnovjša iznajdba za rabo pri pranju, beljenji in čistjenji v domačiji, obrtu in industriji. Snov — v obliki praška — obstoji iz žveplenih spojin, ki se v vodi brez vsakega duha razpustijo ter nikakor ne škodujejo niti perilu niti rokam.

Najboljše čistilo za volneno blago.

Z uporabo tega sredstva prihrani se mnogo navadnega mila, časa, kurjave in drugega belila, zaradi tega se vsaki gospodinjki najtopleje priporoča, ker je za perilo najcenejša, izvrstna in brez vsake najmanjše škodljive primesi sestavljena snov.

Dobi se v vseh trgovinah.

(99) 20 Glavni založnik
Jožef Matič v Celji.

Popolni vseh uradno potrjen!

Cena zavoju 15 kr.

1898. Novosti za pomladansko dobo, največja izbira pri najnižjih cenah!

Zaloga narejenih oblek za gospe in gospodične.

Pomladanske jakete, vremenske plašče, vratnike, suknene in porhantne bluze, velika zaloga športnih lepoticnih srajc, empire-predpasnike v vsaki velikosti in kakovosti. Brokat-predpasnike, kakor suknene in drugačne itd. itd. priporoča

KAROL RÖSSNER

krojač ženskih oblek

Celje, Graška cesta šte. 4.

Prevzamejo se naročila po merah po najnovjših žurnalnih od priproste do najbolj elegantne naprave.

(91) 10.

„Ivanova jama“

romantičen del širom znane Hude luknje pri Velenju ima gotovo neprecenljivo bodočnost, ker bo zgrajena v kratkem železnica prav do nje, a vodstvo železnice obljubilo je, da dovoli skoraj gotovo postavo v poletnem času prav pred vhodom v jamo. Sedajni lastnik rad bi priskrbel že sedaj primeren razvitek, a ker je sam za večjo podjetnost slaboten in bolehav, išče sosesestnika, ki bi stalno bival v baraki pri jami, krčmaril in tuje sprejemal. — Oglasiti pa se zamore tudi kupec, ki ve dostojno ceniti bodočnost te štajarske Postojne

pri lastniku **Janez Vivod**
v Doliču pri Velenju.

(132) 3—2

„Landauer“ in „Breg“

v prav dobrem stanu in po ceni prodaja:

Franc Kolšek
na Vranskem.

(140) 5—1

Služba občinskega tajnika

občine „Okolica Celje“ z letno plačo 480 gld. in prostim stanovanjem oddati je takoj. Plača zviša se tudi kasneje po meri rabljivosti. Ponudbe z dokazi šolske izornike in porabnosti poslati so dr. Josip Serneču v Celji.

(144) 2—1

Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov
v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr. privilegij. Izdeljuje glasovire z dunajsko in pariško dvojno ponavljalno mehaniko, s svojo najnovjšo iznajdbo dvojnih odmevnikov ter z zvezo, podobno tele fonu.

Priporoča svoje lastne proizvode po izvanredno nizkih cenah.

(45) 12

Velečastiti duhovščini in slav. občinstvu

priporoča podpisani svojo velikansko izbiro pomladanskih in poletnih oblek

kakor: vsakovrstne završnike, haveloke, cele izgotovljene salonske in moderne obleke iz najboljšega in najraznoverstnejšega blaga po najnovjših krojih za izvanredno nizke cene.

Na razpolago so sukna vseh priznanih najboljših svetovnih izdelkov.

Naročila izvrše se hitro in natanko. Uzorci blaga pošiljajo se na željo poštne prosti na dom.

Jos. Hočevar
založnik krojaških izdelkov

(118) 5 Celje, Graška cesta št. 19.

V trgovino

(135) 2-1 sprejme se samostojna prodajalka, katera je že nekoliko izurjena v tem; šivilje imajo prednost. Pogoji ugodni. — Več pove upravnistvo tega lista.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos . . . . . 2 kr.
180krat slajši od sladkorja 1 kos . . . . . 1½ kr.

Cukerin v malih zavitkih komad po . . . 1 kr.

Pošilja najmanj 100 komadov

(92) 15 **Jindrih Vojteh**
Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.